

DIARI del Greg EL REI DEL MAMBO

MÉS DE 250 MILIONS

DE LLIBRES VENUTS

A TOT EL MÓN

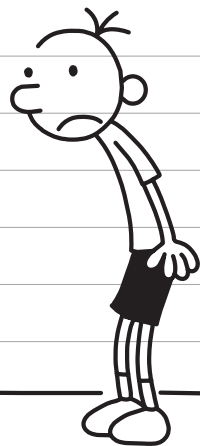
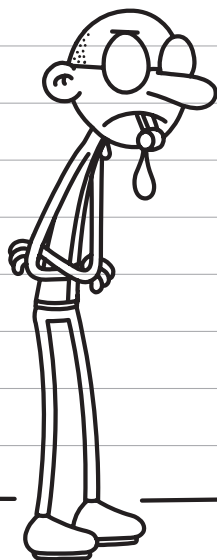

Jeff Kinney

Estrella Polar

DIARI
del Greg
EL REI
DEL MAMBO

Jeff Kinney

Estrella Polar

Estrella Polar
Sèrie *Diari del Greg*

Títol original en anglès: *Diary of a Wimpy Kid: Big Shot*

© del text i de les il·lustracions: 2021, Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, i el disseny de Greg Heffley™
i el disseny de la coberta del llibre són marques registrades de Wimpy Kid, Inc.
Tots els drets reservats.

Els personatges de Veggie Rocker de la pàgina 46 han estat creats per Daryl Enos.
Utilitzats amb permís i agraïment.

Llibre dissenyat per Jeff Kinney
Coberta dissenyada per Jeff Kinney i Brenda E. Angelilli

Publicat en llengua anglesa el 2021 per Amulet, un segell d'ABRAMS
(Tots els drets reservats en tots els països per Harry N. Abrams, Inc.)

© de la traducció: 2021, David Nel·lo
© d'aquesta edició: 2021, Edicions 62, S. A.

Estrella Polar
Av. Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

ISBN: 978-84-1389-081-4
Dipòsit legal: B. 13.604-2021
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

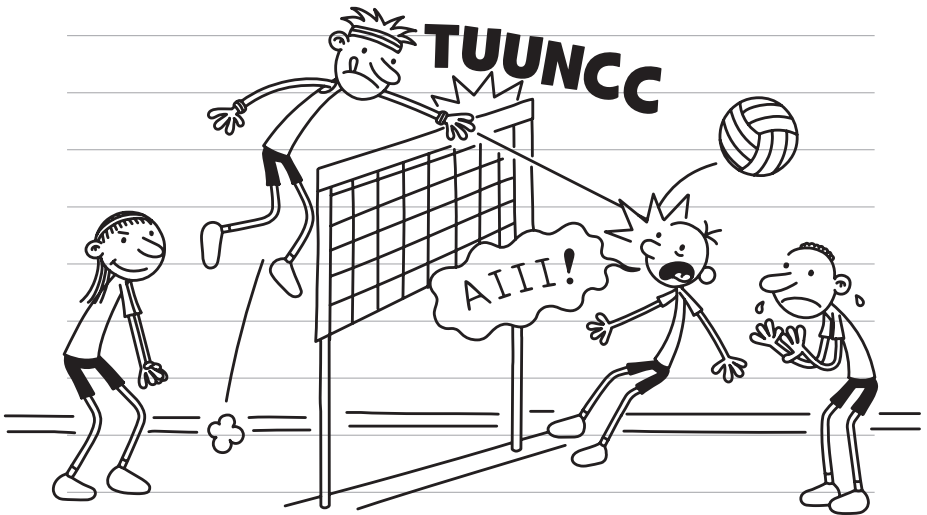
Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

SETEMBRE

Dilluns

He sentit a dir que els esportistes neixen amb uns gens especials que els fan bons per als esports. Bé, no sé de quins gens es tracta, però jo vaig néixer SENSE.

La mare sempre diu que tothom que forma part d'un equip hi té un paper important. Però pel que fa als esports, és com si el meu paper fos el de fer quedar bé els ALTRES.

En aquest moment de la meua vida estic gairebé convençut que no seré mai un esportista professional. De fet, anuncio oficialment que em retiro.

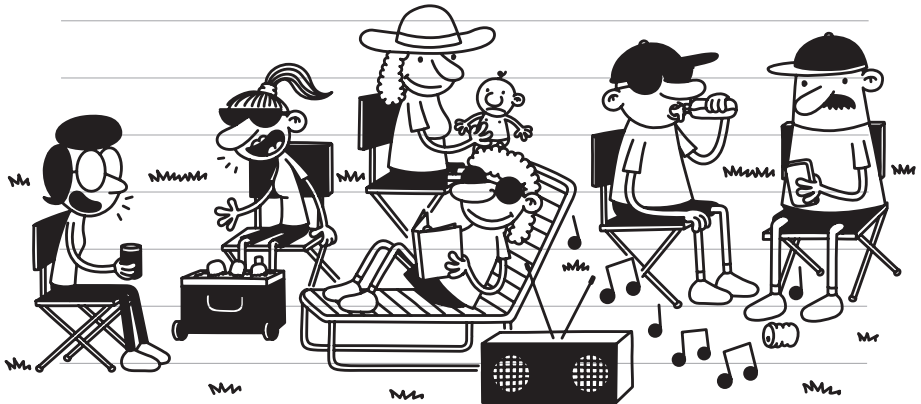
I el més al·lucinant del cas és que els esports m'AGRADAVEN de debò. Però això era quan anava a parvulari i eren una GRESCA. Primer vaig jugar a futbol. No en tenia ni idea, de les regles, però els altres xavalets tampoc. Total, que gairebé tota l'estona el partit era un campí qui pugui.

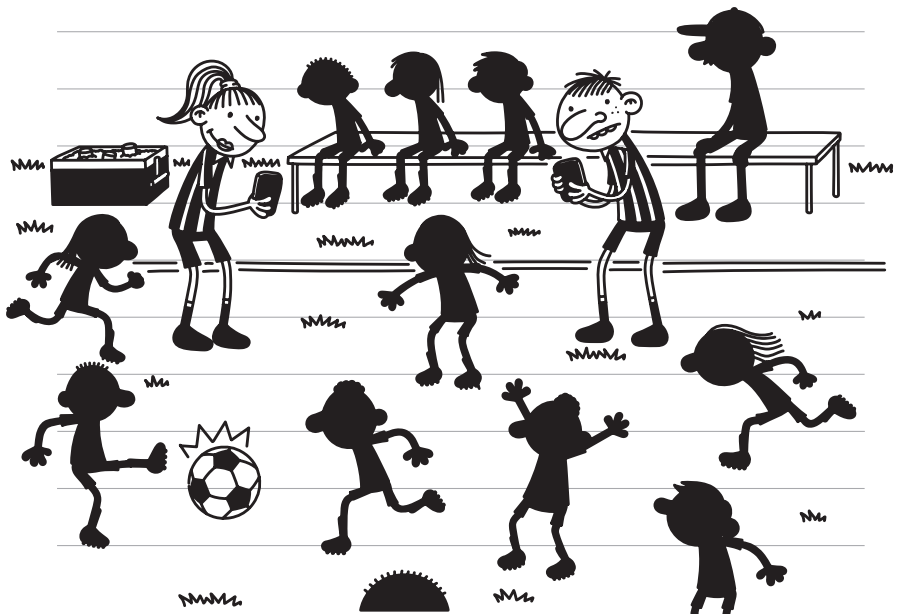
Anés on anés la bimba, tots la perseguíem. De tant en tant la pilota s'escapava de l'apilonament i es ficava en una de les porteries; llavors TOTHOM ho celebrava.

Ningú no comptava els gols, i era impossible saber qui guanyava o qui perdia. I els pares també passaven de tot perquè estaven massa enfeïnats fent les seves coses.

Els àrbitres eren xavals una mica més grans, i tampoc s'ocupaven gaire del que passava al camp.

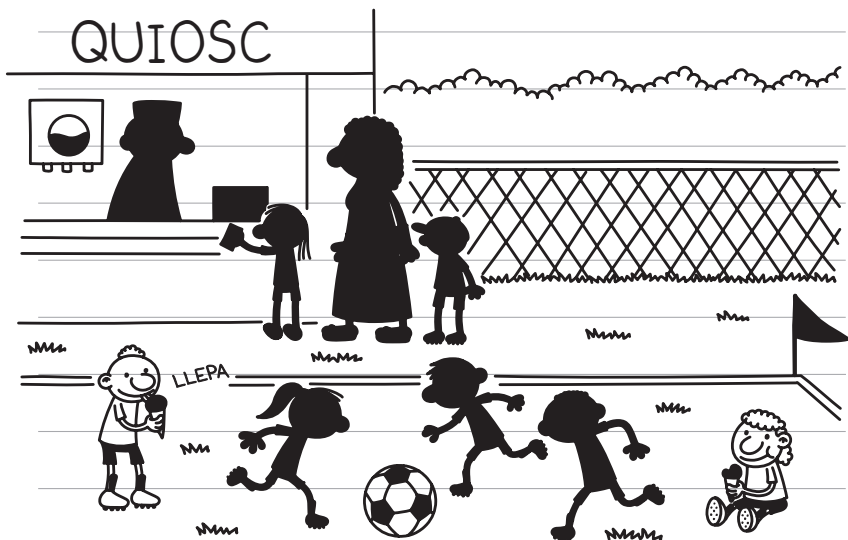

De fet, els àrbitres ni tan sols xiulaven quan la pilota anava fora. Total, que la meitat del temps jugàvem en un altre camp i ni tan sols ho SABIEM.

Després del partit, sempre ens donaven lliminadures i menjar escombraries del quiosc. I de vegades no teníem espera fins a ACABAR el partit i ens ho cruspiem abans d'hora.

QUIOSC

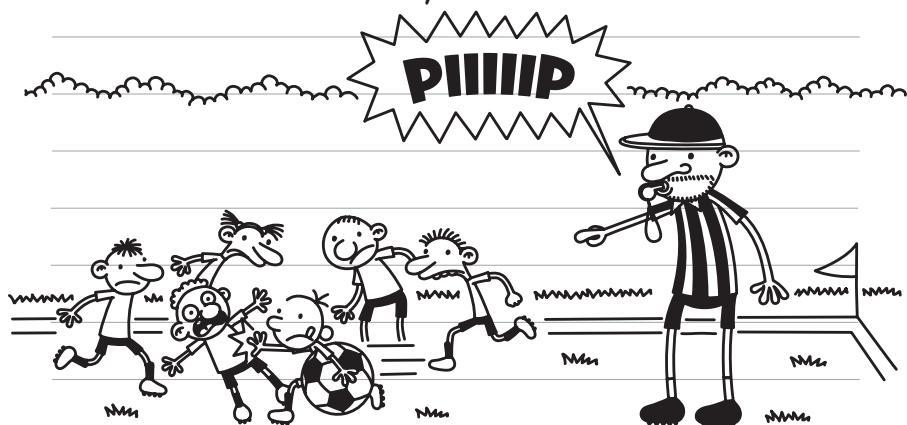
Els entrenadors eren supersimpàtics i sempre s'asseguraven que tothom pogués marcar un gol. I això ens feia sentir bé a tots.

En aquella època jo estava **CONVENÇUT** que em convertiria en un futbolista professional. Fins i tot guardava el meu carnet de jugador per si algun dia tenia valor.

Però la cosa va CANVIAR totalment quan vam començar l'escola primària. Els àrbitres van començar a tocar el xiulet, i no ens deixaven fer la mena de coses que un any abans ens permetien.

Aquell any, els àrbitres no paraven de xiular quan jo m'acostava a la pilota. Total, que quan jugava, em quedava quiet en un racó del camp amb l'esperança que la bimba no vingués cap a mi.

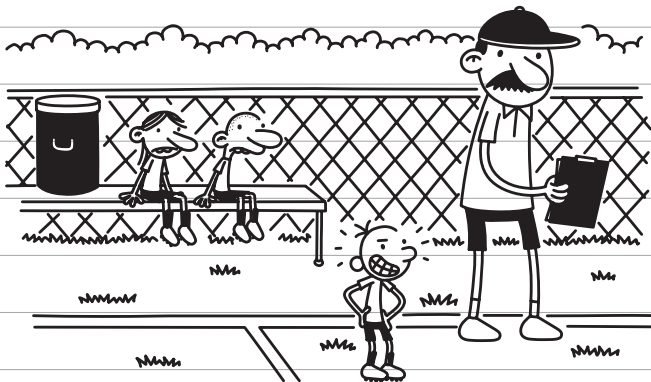

I no cregueu que en aquell temps em deixaven jugar gaire estona. L'entrenador només escollia els xavals que eren BONS, i la resta de nosaltres sèiem a la banqueta.

La mare em va dir que l'entrenador no em feia jugar perquè jo era la seva «arma secreta» i em volia guardar per al gran moment.

Però el que jo no captava era que la mare em DEIA allò per fer-me sentir bé. I quan l'entrenador em deixava jugar, jo sortia al camp pensant-me que era el rei del mambo.

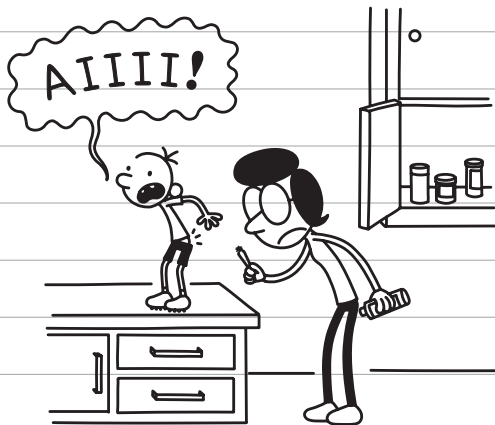
Fins i tot el quiosc va deixar de ser interessant aquell any. Alguns pares havien protestat perquè venien massa porqueries, i van suprimir els granissats i tot aquell munt de sucre i ho van canviar per coses més SALUDABLES.

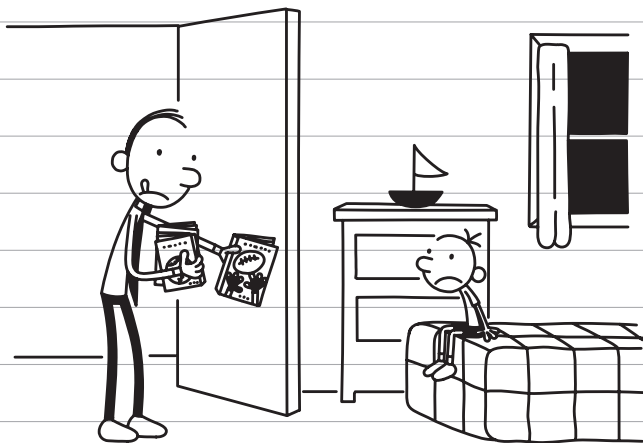
Però com que la venda de granissats del quiosc finançava el manteniment del camp, aquell any els de parcs i jardins només van poder tallar la gespa un cop cada tres setmanes, i allò alentia molt el joc.

Un grup de xavals van agafar paparres, per jugar en aquella herba tan alta, i per això es va decidir acabar la temporada abans, i a MI ja em va estar la mar de bé.

Em sap greu no ser més bon esportista, perquè el pare tenia esperances que jo fos una estrella de l'esport. Sempre que anem a la biblio, ell agafa una pila de llibres d'esports.

Estic segur que hi ha xavals a qui els encanten aquesta mena d'històries, però a MI mai no m'han interessat.

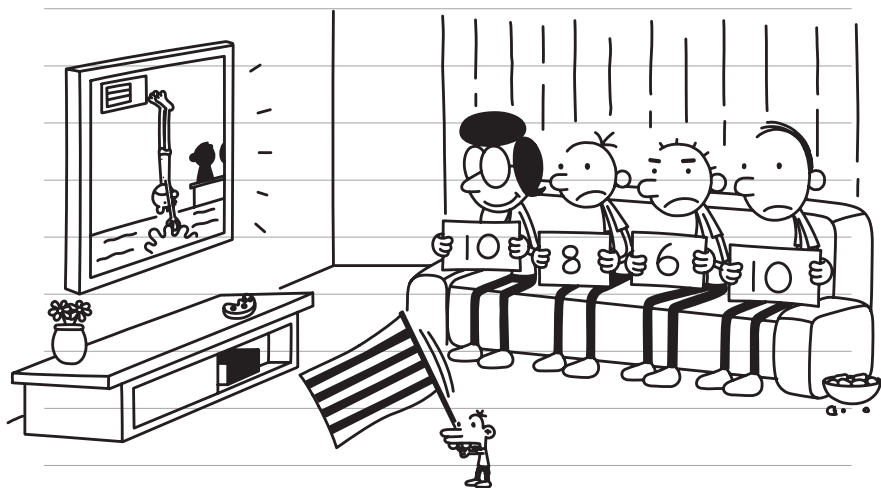
Si aneu a la bibliòteca trobareu tota mena de llibres sobre xavals que fan coses flipants i que condueixen els seus equips a la victòria. Però jo mai no he tingut aquesta mena d'experiències, i m'hi jugo el que sigui que hi ha una bona colla de xavals com jo.

Un dia d'aquests algú hauria d'escriure un llibre per a la RESTA de nosaltres.

Ei, que jo no tinc res contra els esports.

M'agraden sempre que jo no hagi de ser un dels JUGADORS. De fet, aquest estiu he mirat els Jocs Olímpics a la tele sense parar.

Va ser una idea de la mare, això de mirar els jocs en família. Diu que avui dia tothom és a la seva petita bombolla i que els esports són una de les poques coses que ajuden que la gent es reuneixi. Però jo diria que amb una estona plegats ja en tenim prou, oi?

La mare diu que li encanten els Jocs Olímpics perquè mostren de què és capaç l'ésser humà en el seu millor aspecte. Però jo prefereixo les PÍFIES.

Quina sort que sigui algú ALTRE el que ho hagi de fer i no pas JO. Perquè estic segur que em moriria dels nervis si sabés que milions d'espectadors m'estaven mirant des de casa. I quan l'espifies a les Olimpíades, se suposa que t'ho has d'agafar bé.

Però si jo em passés quatre anys entrenant-me i llavors cometés una equivocació estúpida, em costaria molt somriure davant de les càmeres.

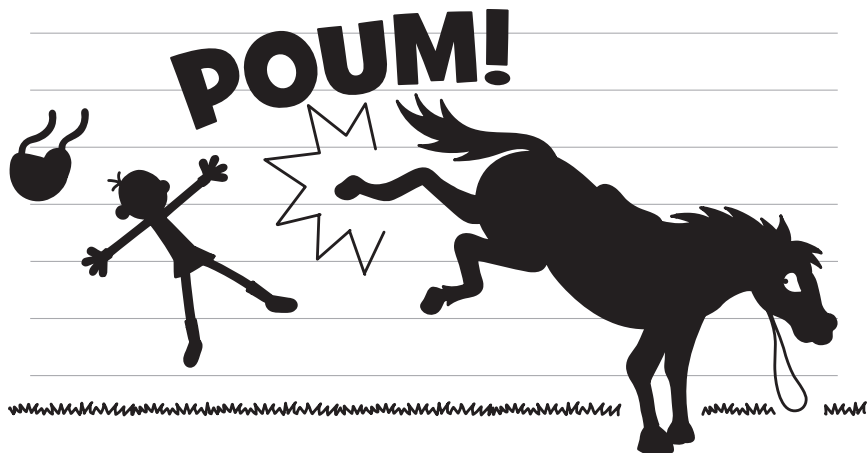
És per això que m'apuntaria a un d'aquests esports en què formes part d'un EQUIP. Perquè amb això, si la cagues, la gent no se n'adona tan fàcilment.

De fet, si jo participés a les Olimpíades, faria alguna disciplina on hi hagués CAVALLS. Perquè si alguna cosa surt malament, sempre pots CULPAR algú altre.

Però, ara que hi penso, aquesta és la raó per la qual els cavalls de vegades se n'atipen.

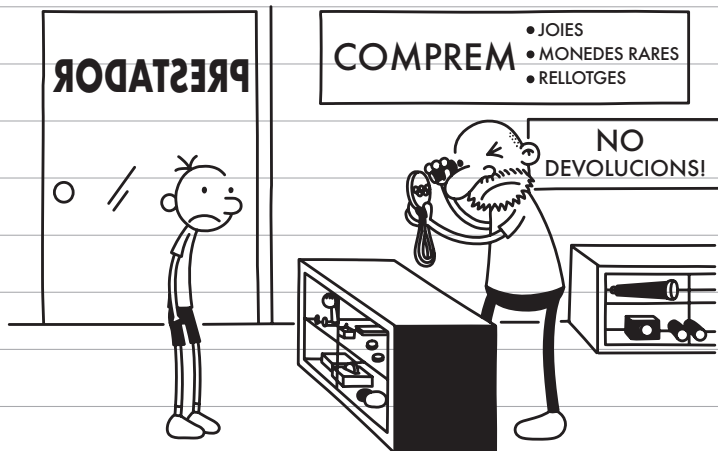
Tot i que vam mirar molt les Olimpíades, no acabo de captar com funciona tot plegat.

Per començar, no puc entendre per què només donen medalles als tres millors atletes de la competició. Jo diria que si en repartissin unes quantes més, TOTHOM tornaria a casa amb un premi.

Tal com ho fan actualment, el millor s'endú la medalla d'or, el segon, la de plata, i el tercer, la de bronze. I jo diria que hi ha una gran diferència entre una medalla de plata i una de bronze.

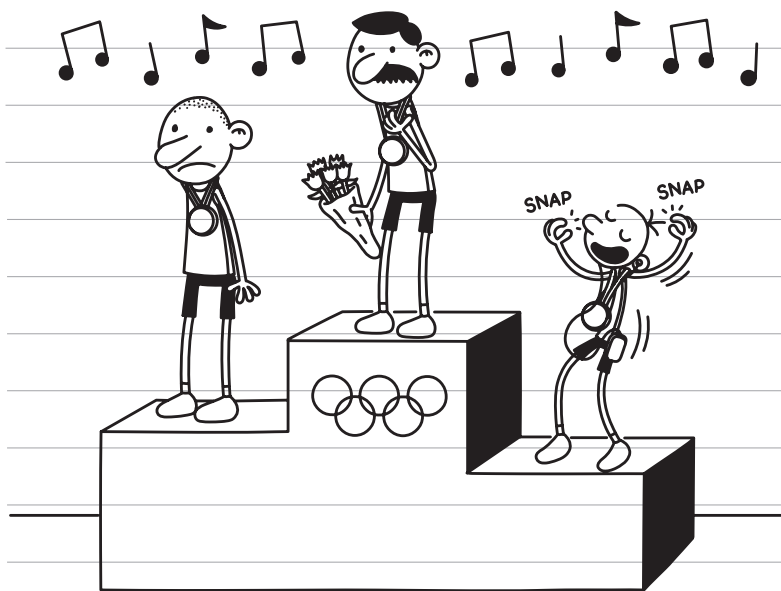
Com a mínim, l'or i la plata VALEN alguna cosa.
Però si guanyes una medalla de bronze, estàs de
sort si te'n donen quatre rals.

M'imagino que el moment en què la medalla val més
és just després d'haver-la GUANYAT. Si jo en
guanyés una, intentaria aprofitar l'avantatge del
públic televisiu i buscaria un comprador.

Durant la cerimònia d'entrega de les medalles, han de pujar al podi tots tres atletes, i toquen l'himne nacional del guanyador de l'or, i els altres s'han de quedar ben drets i escoltar-lo. Però si jo guanyés la plata o el bronze, em posaria uns auriculars i ballaria al meu rotllo.

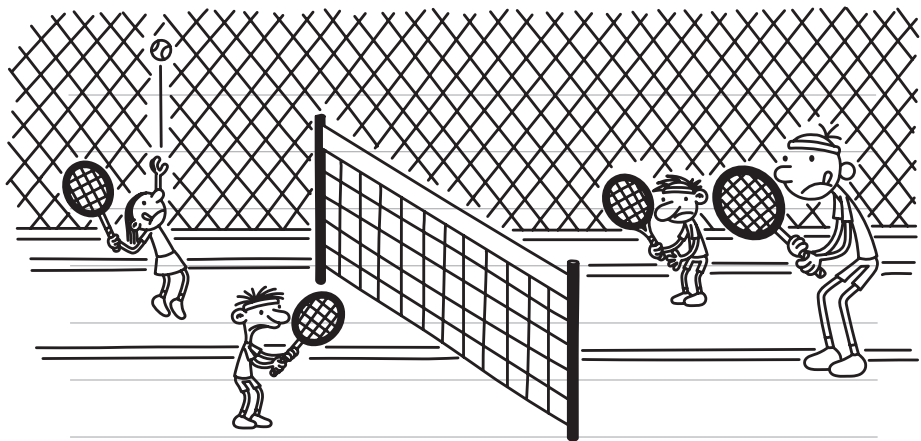
Una de les coses que a la mare li agraden més de les Olimpíades és quan expliquen la història de la vida dels atletes que competeixen. Algunes de les històries són realment inspiradores, perquè alguns atletes han hagut de superar obstacles difícils fins a arribar on són.

Però si jo aconseguís anar a les Olimpíades, la meua història no seria gens inspiradora.

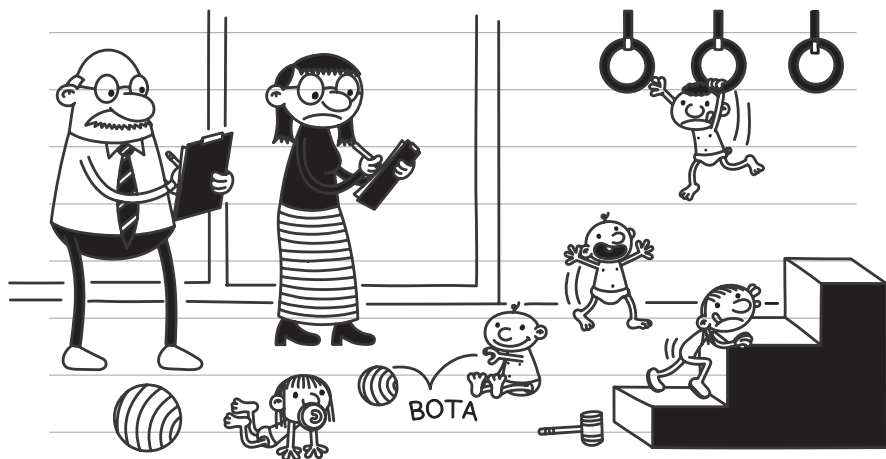

La mare sempre em diu que un dia jo podria participar a les Olimpíades, i que ara ja hauria de començar el meu «dietari olímpic». Però estic gairebé convençut que ja he fet TARD.

Per a la majoria dels esports, has de començar quan ets superpetit, si vols ser bo. Per això, encara que volgués fer-ho de manera seriosa, hauria de competir amb xavals que tindrien la meitat de la meua edat.

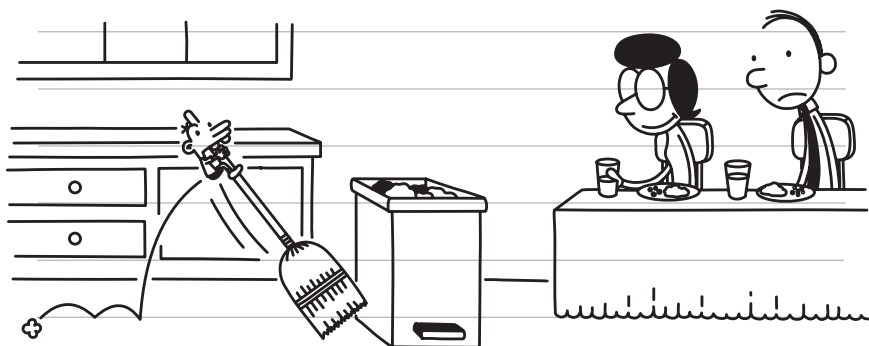

He sentit a dir que en alguns països detecten els xavals amb APTITUDS ben aviat i els envien a unes acadèmies d'elit i els fan entrenar-se tot el sant dia.

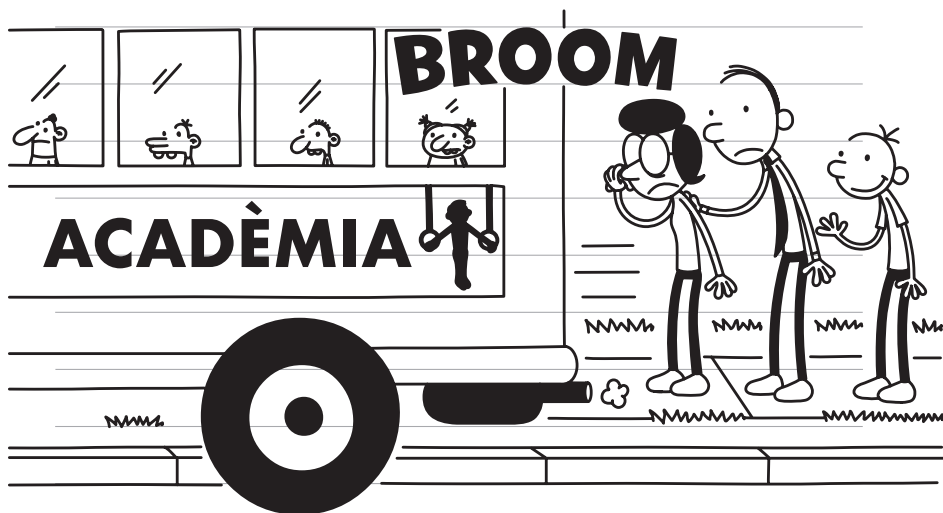

No crec que tingui la més remota possibilitat de participar en unes Olimpíades. Però el meu germà Manny encara va al parvulari i potser sí que podria provar-ho.

I la veritat és que no soc cap expert ni res d'això, però, pel que he vist, diria que el xaval té un gran POTENCIAL.

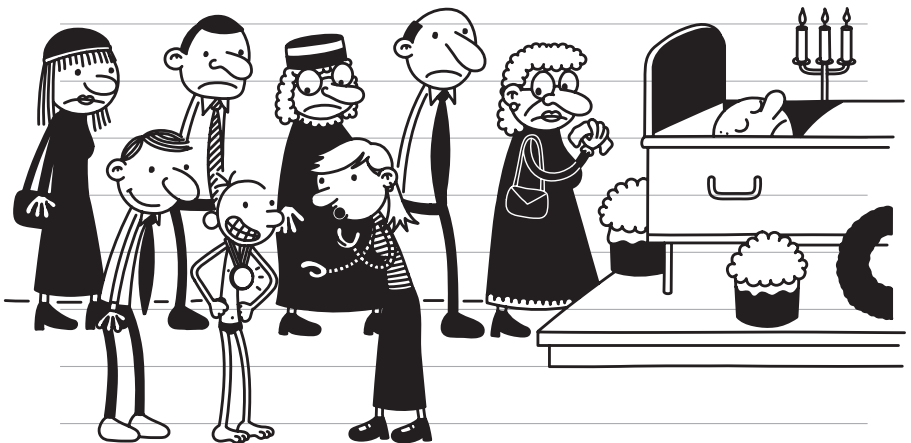
Si voleu que us digui la veritat, no em sabria gens de greu que els pares l'enviessin a una d'aquestes acadèmies d'esports. Perquè això significaria que seriem un menys per compartir el lavabo.

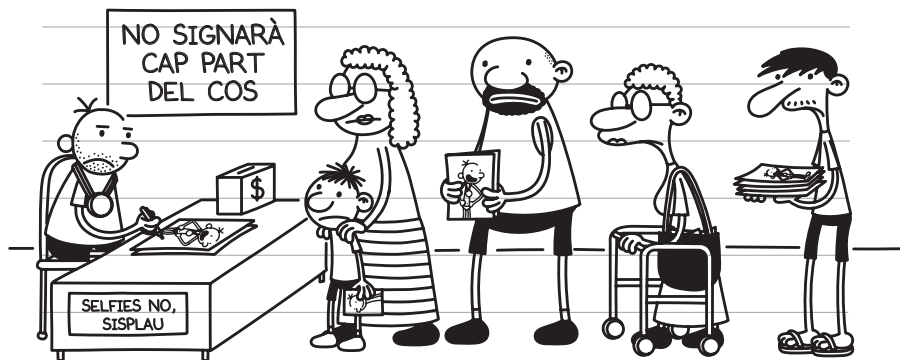
Però potser hi ha alguns esports que pots començar quan ets una mica més gran, i encara hi ha esperança per a algú com jo. Perquè no està gens malament representar el teu país com a esportista olímpic, i tant hi fa en QUIN esport competeixes.

I si guanyés una medalla d'OR, m'hi jugo el que sigui que no me la trauria MAI.

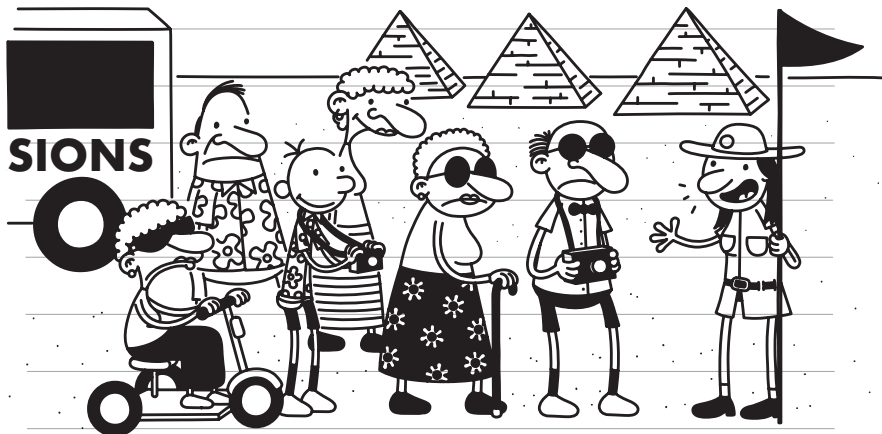
Quan guanyes una medalla d'or, ja tens la VIDA totalment solucionada. I fins i tot quan ja has acabat la carrera olímpica, pots fer una fortuna amb aparicions públiques i signant autògrafs.

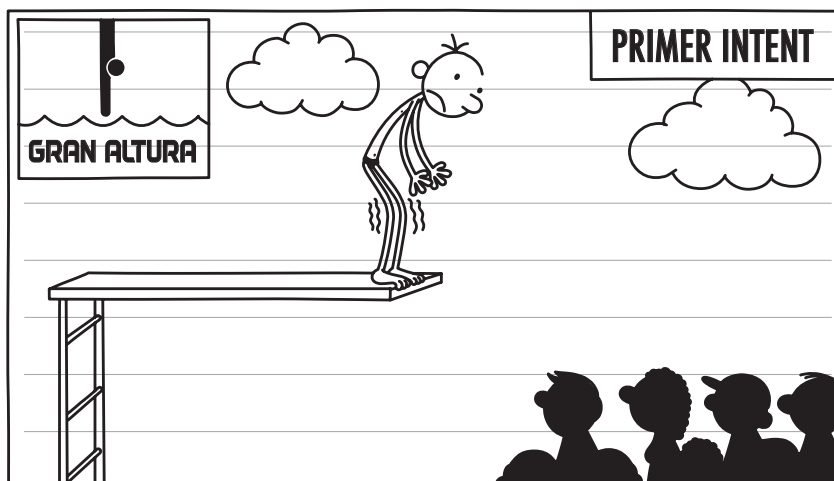
Però on hi ha la pasta gansa és als anuncis de productes a la tele. I jo diria a TOT que sí mentre estigués ben pagat.

El millor de ser un esportista és que et pots retirar de ben JOVE. I això convindria molt a una persona com jo, perquè hi ha un munt de llocs on m'agradaria anar i tinc moltes coses per veure.

Total, que potser encara no descarto del tot el món de l'esport. Perquè ves a saber, potser podria ser aquella persona que tothom admira.

Dimarts

Resulta que tindrè l'oportunitat de posar-me a prova abans del que em PENSAVA. Quan hem tornat a l'escola, després de les vacances d'estiu, hi havia cartells als passadissos que anunciaven el Dia de l'Esport.

A la meua escola celebren el Dia de l'Esport cada quatre anys, i l'última vegada que ho van fer va ser quan el Rodrick tenia la meua edat. Ho recordo perquè la classe que va guanyar va tenir gelat de franc per postres a l'hora de dinar.